

mijmering / asbak

In mijn kamer staat de zware kristallen asbak waarin mijn moeder heel

wat Stuyvesantjes heeft uitgedrukt. Hij stond vroeger thuis op de eetkamertafel. Eerst op een tafelkleed, gebroken wit met groene strepen, later, toen de tijd van tafelkleden voorbij was, op het witte blad van de jaren-zeventig tafel, waarop hij van de ene rokende vriendin naar de andere werd geschoven.

Verschillende merken sigaretten stonden in vaasjes binnen handbereik. Mijn vader rookte Lexington. Hij rookte omdat iedereen het deed, mijn moeder uit volle overtuiging. Mijn moeder kreeg haar eerste sigaret van de bevrijders na de oorlog. Vijftig jaar heeft ze gerookt, in de kerk hoorden mijn zus en ik - we stonden in het koor naast het orgel - steevast haar hoestje.

Vijfentwintig jaar rookt ze niet meer, mijn moeder, en ze mist het nog steeds.

In de asbak ligt nu een theelichtje.

Als dat brandt tekent hij mooi op de vlakke vensterbank.

Marjolijn Sengers, 2 februari 2020